

## Arrest

nr. 284 337 van 6 februari 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats:** Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat François DECLERCQ  
Amazonestraat 37  
1060 SINT-GILLIS

**tegen:**

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en  
Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 27 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 27 januari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MUSTIN, die loco advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, verblijft blijkens de inreisstempel in zijn paspoort sinds 16 februari 2019 in de Schengenzone.

Op 2 januari 2023 wordt verzoeker aangetroffen in België. Er wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgesteld.

Op 2 januari 2023 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 januari 2023 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen door de politie in illegaal verblijf en in het bezit van drugs.

Op 27 januari 2023 wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgemaakt. Als bijlage daarbij wordt een ingevulde vragenlijst gevoegd.

Op 27 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

***“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING***

*Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 27 januari 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer, die verklaart te heten(1):*

*naam: C. R.*

*voornaam: L.*

*geboortedatum: (...)1994*

*geboorteplaats: M.*

*nationaliteit: Brazilië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

***REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:***

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van bezit van drugs.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene verklaart dat hij geregulariseerd is in Spanje sinds ongeveer augustus – september 2022. Hij houdt van België en zou zich er graag vestigen. Betrokkene verklaart dat hij enkel terugkeert naar Brazilië om op vakantie te gaan. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft met zijn ex partner in Spanje. Zij verblijven legaal in Spanje.*

*Betrokkene kan niet aantonen dat hij geregulariseerd is in Spanje. De PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE heeft verduidelijk dat hij niet in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart.*

*We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.*

*Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.*

*Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.*

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

*Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van bezit van drugs.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2022 dat hem betekend werd op 3 januari 2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

*Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van bezit van drugs.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale*

*bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

*Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd omwille van bezit van drugs.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 januari 2022 dat hem betekend werd op 3 januari 2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

*Betrokkene verklaart dat hij geregulariseerd is in Spanje sinds ongeveer augustus – september 2022. Hij houdt van België en zou zich er graag vestigen. Betrokkene verklaart dat hij enkel terugkeert naar Brazilië om op vakantie te gaan. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft met zijn ex partner in Spanje. Zij verblijven legaal in Spanje.*

*Betrokkene kan niet aantonen dat hij geregulariseerd is in Spanje. De PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE heeft verduidelijk dat hij niet in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart.*

*We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.*

*Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.*

*Vasthouding*

*REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:*

*(...)*

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, J. V., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,*

*de korpschef van de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE*

*en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te CARICOLE*

*de betrokkene, C. R., L., op te sluiten in de lokalen van het gesloten centrum CARICOLE.*

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid*

*J. V., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)*

*Brussel, 27.01.2023"*

Op 27 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.3. In de mate waarin verzoeker huidige vordering ook richt tegen het inreisverbod, wordt opgemerkt dat

het Grondwettelijk Hof in het arrest van 18 oktober 2018, met nummer 141/2018 uitdrukkelijk heeft gesteld dat: *“Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”*

In zijn arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorts vastgesteld dat de wetgever beoogd heeft de uitzonderlijke procedure van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts open te stellen in geval van een dreigende gedwongen uitvoering van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel teneinde de betrokkene een daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking te stellen.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd gedraagt de verzoekende partij zich naar de wijsheid.

De vordering is bijgevolg niet-ontvankelijk wat betreft het inreisverbod (bijlage 13sexies)

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen de bijlage 13septies.

### 3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is wat betreft de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet wat betreft de bijlage 13septies.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van volgende bepalingen:

*“Enig middel afgeleid van de schending van :*

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van bestuurshandelingen;
- Artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
- Het recht om gehoord te worden ;
- Het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, in die zin dat het een verplichting inhoudt tot zorgvuldigheid en aandacht voor details bij de behandeling van zaken, een verplichting om een beslissing te nemen met inachtneming van alle elementen van de zaak en de zaak niet tegen te spreken in zijn beslissing ;

*En de duidelijke beoordelingsfout.”*

In een eerste onderdeel zet verzoeker uiteen dat de formele en de materiële motiveringsplicht geschonden zijn. Hij wijst erop dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet de verplichting inhoudt om automatisch en onder alle omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling die illegaal op het grondgebied verblijft. De grondrechten (artikelen 3 en 8 van het EVRM) van de vreemdeling moeten immers gerespecteerd worden.

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing meermaals wordt gesteld dat hij geen verblijfsvergunning heeft in Spanje, hij had nochtans verklaard tegenover de politie dat hij wel over een verblijfsvergunning in Spanje beschikt. De raadsman van verzoeker heeft deze bevestiging door de Spaanse autoriteiten binnen enkele uren kunnen krijgen, het is vreemd dat de verwerende partij dit niet kon. De inhoud van de bestreden beslissing is volledig gesteund op het proces-verbaal van de politie, dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt. Indien de verwerende partij verzoeker daadwerkelijk had gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, had zij het gebrek aan geloofwaardigheid van de inhoud van dit PV vastgesteld. Zo werd vb. genoteerd dat verzoeker de Portugese nationaliteit heeft. De verwerende partij had moeten nagaan of verzoeker een Spaanse verblijfsvergunning had.

Inzake de bedreiging van de openbare orde stelt verzoeker dat zijn gedrag niet met een dergelijke bedreiging kan worden vastgesteld. Verzoeker was in het bezit van drugs voor privégebruik en zijn gedrag heeft niemand in gevaar gebracht.

Inzake het feit dat geen termijn werd verleend voor vrijwillig vertrek, steunt de bestreden beslissing volgens verzoeker op dezelfde foutieve motieven, namelijk dat verzoeker geen verblijfsvergunning heeft elders dan in Brazilië en dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Er ligt geen bewijs voor dat verzoeker een vluchtrisico vormt.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 8 van het EVRM. Het volstaat niet erop te wijzen dat verzoeker geen kinderen in België heeft. De bestreden beslissing verhindert verzoeker om in België een privéleven te hebben en vormt dus een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven. Verzoeker zet dit als volgt uiteen: *“Het begrip privéleven verwijst naar een sfeer waarbinnen eenieder vrijelijk kan streven naar de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid en zijn zelfontplooiing.”* en *“De eerbiediging van het privéleven moet ook, tot op zekere hoogte, het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen. In hetzelfde arrest erkent het Hof dat de persoonlijke levenssfeer ook de mogelijkheid omvat om daadwerkelijk een sociaal leven te leiden, dat wil zeggen in staat te zijn betrekkingen aan te gaan met anderen met wie men culturele en taalkundige verwantschap heeft.”* Verzoeker verwijst in dit verband nog naar rechtspraak van het EHRM, het Hof van Justitie en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

In een derde onderdeel wijst verzoeker erop dat hij door de politie werd gehoord louter over de feiten waarvoor hij door de politie was aangehouden. De verwerende partij heeft hem pas drie dagen na het nemen van de bestreden beslissing gehoord. Dit houdt een schending in van het hoorrecht.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven inzake het bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In de motieven inzake de reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 74/14, § 3, 1° en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een risico is op onderduiken en dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. Verzoeker meent dat niet kon gesteld worden dat hij in het Rijk verblijft zonder documenten gezien hij beschikt over een Spaanse verblijfsvergunning en dat zijn gedrag niet de openbare orde heeft geschaad gezien hij enkel drugs gekocht had voor privégebruik.

Uit het PV van de politie van 27 januari 2023 “*Categorie IV – Verdachten van hun vrijheid benomen eerste verhoor tijdens arrestatietermijn*” dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij regelmatig heen en weer reist tussen België en Spanje, onder meer “*om mijn kind te bezoeken en voor de regularisatie van mijn documenten*” (p. 5 en 6).

Uit het gehoor van verzoeker op 27 januari 2023 (administratief rapport illegaal verblijf met bijhorende vragenlijst) blijkt dat hij verklaarde geregulariseerd te zijn in Spanje sinds ongeveer augustus-september 2022, dat hij van België houdt en zich hier wil vestigen, dat hij enkel naar Brazilië terugkeert voor vakanties en dat hij een kind heeft met zijn ex-partner in Spanje, ze verblijven er legaal.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het moment van zijn aanhouding enkel in het bezit was van een Braziliaans paspoort afgeleverd in Spanje op 1 augustus 2022. Verzoeker zou ook in het bezit geweest zijn van een Portugees rijbewijs dat niet van hem was. Hij was niet in het bezit van een geldige verblijfstitel. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een e-mail van het Spaans consulaat-generaal in België van 1 februari 2023 waaruit blijkt dat verzoeker een Braziliaans onderdaan is met een verblijfskaart in Spanje.

In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van zijn Spaanse verblijfskaart en deze ook niet voorgelegd heeft, evenmin bij het verzoekschrift of ter terechtzitting van 3 februari 2023. De mail van 1 februari 2023 die bevestigt dat hij over een verblijfskaart beschikt, zonder dat deze daarbij gevoegd wordt en zonder dat aflever- of geldigheidsdata vermeld worden, dateert van na de bestreden beslissing.

De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548).

De Raad herhaalt dat verzoeker evenmin ter terechtzitting zijn Spaanse verblijfskaart of een kopie daarvan heeft voorgelegd. Er zijn bijgevolg geen elementen aanwezig die afbreuk doen aan de terecht vaststelling in de bestreden beslissing van 27 januari 2023 dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Wat betreft het risico voor de openbare orde wordt verwezen naar het “*TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26 januari 2023*” dat verzoeker werd geïntercepteerd omwille van bezit van drugs en dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker voegt als bijlage bij het verzoekschrift het PV van de politie van 27 januari 2023 waaruit volgens hem blijkt dat de feiten niet zo ernstig zijn, dat hij enkel drugs kocht voor privégebruik, dat hij met de auto traag moest rijden en wachten tot een verkoper drugs kwam aanbieden, dat zijn gedrag de openbare orde niet in gevaar heeft gebracht, dat hij niemand anders in gevaar heeft gebracht en dat de feiten als bijzonder gering kunnen worden beschouwd.

Met de verwijzing naar dit PV doet verzoeker echter geen afbreuk aan het feit dat zijn gedrag wel degelijk kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker was in het bezit van drugs en om die reden werd door de politie een proces-verbaal opgesteld en tevens een administratief rapport illegaal verblijf. Uit het administratief rapport illegaal verblijf van 27 januari 2023 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijke arrestatie in het kader

van onder meer het bezit van drugs. Verzoeker kan deze feiten niet minimaliseren door louter te stellen dat deze feiten volgens hem de openbare orde niet schaden. Hij toont hiermee niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben besloten dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Vervolgens stelt verzoeker dat de bestreden beslissing op dezelfde foutieve motieven steunt inzake het feit dat geen termijn werd verleend voor vrijwillig vertrek, namelijk dat verzoeker geen verblijfsvergunning heeft elders dan in Brazilië en dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat er geen bewijs voorligt dat hij een vluchtrisico vormt.

De motieven van de bestreden beslissing inzake de reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, verwijzen naar artikel 74/14, § 3, 1° en artikel 74/14 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en betreffen het feit dat er een risico is op onderduiken en dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Inzake de bedreiging voor de openbare orde wordt verwezen naar punt 3.3.2., waaruit gebleken is dat dit motief standhoudt en niet kennelijk onredelijk of onjuist is. Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd door het feit dat verzoeker 1) na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn; 2) niet meewerkt met de overheden: hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de voorziene termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert, hij werd geïntercepteerd omwille van bezit van drugs; 3) duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Door louter te stellen dat er “geen enkel bewijs” is dat hij “een vluchtrisico” vormt, doet verzoeker geen afbreuk aan deze uitgebreide motivering en toont hij niet aan dat deze kennelijk onredelijk is of steunt op onjuiste motieven.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft



gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij met zijn ex-partner een kind heeft in Spanje, zij verblijven legaal in Spanje, dat hijzelf in Spanje geregulariseerd is, dat hij van België houdt en zich hier graag zou vestigen. Hij keert enkel terug naar Brazilië voor vakantie. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift (het PV van de politie van 27 januari 2023 "Categorie IV – Verdachten van hun vrijheid benomen eerste verhoor tijdens arrestatietermijn") blijkt inzake zijn familiaal leven dat hij regelmatig over een weer reist tussen België en Spanje om zijn kind te bezoeken en dat zijn kind momenteel in Brazilië bij zijn grootouders verblijft (p. 3).

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 8 van het EVRM het volgende overwogen:

*"Betrokkene verklaart dat hij geregulariseerd is in Spanje sinds ongeveer augustus – september 2022. Hij houdt van België en zou zich er graag vestigen. Betrokkene verklaart dat hij enkel terugkeert naar Brazilië om op vakantie te gaan. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft met zijn ex partner in Spanje. Zij verblijven legaal in Spanje.*

*Betrokkene kan niet aantonen dat hij geregulariseerd is in Spanje. De PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE heeft verduidelijkt dat hij niet in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart.*

*(...)*

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.*

*Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.*

*(...)*

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."*

De Raad stelt vast dat verzoeker geen familieleven in België aannemelijk maakt. Ook in het verzoekschrift legt verzoeker niet uit dat hij in België een familieleven zou hebben. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een familieleven in België.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de bestreden beslissing hem verhindert in België een privéleven te leiden en hierop een inbreuk maakt. De Raad stelt echter vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet in welk opzicht hij in België een privéleven zou hebben. Verzoeker verblijft sinds 16 februari 2019 in de Schengenzone en werd op 2 januari 2023 aangetroffen in België. Intussen heeft verzoeker blijkbaar in Spanje verbleven, waar hij een ex-partner en kind heeft en waar hij naar eigen zeggen geregulariseerd zou zijn. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan wat zijn band met België zou zijn en hoelang hij hier al zou verblijven. Er is blijkens het administratief dossier en het verzoekschrift geen enkele sprake van integratie of sociale banden. Door louter te poneren dat hij in België een privéleven leidt en door te verklaren dat hij regelmatig heen en weer reist tussen België en Spanje, toont verzoeker niet aan dat hij al langer dan een maand in België zou verblijven en dat hij hier enige banden heeft. Er wordt bijgevolg in hoofdte van verzoeker geen privéleven in België aangetoond.

Nu er geen sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in België en evenmin van een beschermenswaardig privéleven, kan hierop geen inbreuk worden gepleegd en wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat eveneens rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gelet op het voorgaande wordt een schending van deze bepaling evenmin aangetoond.

3.3.5. In een derde onderdeel wijst verzoeker erop dat hij door de politie werd gehoord louter over de feiten waarvoor hij door de politie was aangehouden. De verwerende partij heeft hem pas drie dagen na het nemen van de bestreden beslissing gehoord. Dit houdt een schending in van het hoorrecht.

De Raad merkt op dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoeker stelt dat geen gebruik mocht worden gemaakt van de verklaringen die hij in het kader van zijn (strafrechtelijk) verhoor bij de politie heeft afgelegd, dit verhoor had uitsluitend betrekking op de feiten waarvoor hij door de politie was aangehouden. De verwerende partij heeft vermeden verzoeker te horen vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, hij werd slechts drie dagen erna gehoord.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn (strafrechtelijk) gehoor bij de politie waarvan een PV werd opgesteld dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt. Dit PV bevindt zich niet in het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit werd gebruikt. Verzoekers kritiek in dit verband is bijgevolg niet ter zake dienend.

De verwerende partij steunt zich daarentegen op het “administratief rapport: illegaal verblijf” dat op 27 januari 2023 door de politie werd opgesteld in het kader van het aantreffen van verzoeker in illegaal verblijf. Hieruit blijkt inderdaad dat op dat ogenblik (27 januari 2023 om 5.34 uur) werd vastgesteld “*Nog geen verhoor kunnen afnemen gezien geen tolk*”. In het administratief dossier bevindt zich evenwel een bijlage bij dit administratief verslag, met een vragenlijst in het Portugees die werd ingevuld met de antwoorden van verzoeker. Op deze bijlage wordt geen datum vermeld, maar hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker werd gehoord over zijn verblijfsstatus, zijn familie- en gezinsleven en of er elementen zijn die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staan. Deze antwoorden van verzoeker werden effectief gebruikt om de bestreden beslissing te motiveren, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader van de bestreden beslissing wel degelijk werd gehoord voor het nemen ervan, en niet louter in het kader van de feiten die tot het opstellen van een PV hebben geleid. Alleszins wordt vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift niet aanduidt welke andere elementen hij had willen aanbrengen die tot een andere afloop van de procedure hadden kunnen leiden. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen *prima facie* niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van de ernstige middelen, is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. DE SMET